af den Formue, de besidde i og udenfor deres Næring, hvorimod de, naar Næringsskatten forandredes til en fast Afgift, der hvilede paa Næringen og navnlig paa den Maade, som det i det Følgende vil blive foreslaaet, at den ikkun skulde hvile paa Næringens Beskaffenhed og ikke paa dens Omfang, vilde komme til at participere i Hjælpeskattens Byrde netop paa samme Maade og i samme Forhold som alle øvrige, der nu bære den efter deres Indkomst og Evne; Hjælpeskatportionernes Antal vilde da stige ikke ubethydeligt ved denne de Næringsdrivendes Ansættelse i Lighed med de Ikkenæringsdrivende og saaledes lette Byrden for disse Sidste i en ikke ubethydelig Grad.

Naar det dernæst er Spørgsmaalet, hvorledes en saadan Sum skal bringes tilveie, da have de hidtil stedfundne Udtalelser vel gaaet ud paa, at denne Sum burde gjøres til et Fixum, der paalignedes de forskjellige Næringsdrivende. Men paa denne Maade gaaer man glip af den Fordeel at gjøre denne Afgift til noget Bestemt og hvert Aar det Samme for den Enkelte, Noget, der er af største Vigtighed, naar man vil fastholde det Hensyn at gjøre denne Afgift af Næringen til en indirecte Skat eller til en Afgift, der ifølge dens Beskaffenhed skal kunne udjevnes paa selve Næringen. Dette vil kunne opnaaes, naar man gjør denne Afgift til et Fixum, ikke i Forhold til Skattemodtageren, Communen, men i Forhold til Skatteyderen, eller med andre Ord bestemmer, at der skal ydes noget Vist af en vis Næring, og da bestemmer denne Ydelses Størrelse efter den Sum, der omtrentlig skal udredes efter det derom Vedtagne. Vel skeer det derved, at denne Sum ikke aldeles nøiagtig kan bestemmes, men det vil ikke være vanskeligt at træffe saadanne Bestemmelser, at det Beløb, der indkommer, ikke lettelig eller i det mindste ikke for en længere Tid bliver mindre, end der er paaregnet. Naar man nemlig bestemmer Afgiften i Forhold til det i § 12 af Loven af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. foreskrevne Borgerskabsgebyr, og i Overeensstemmelse med den ifølge samme § ved Raadstueplacat af 12te April 1858 bekjendtgjorte Classification af Næringsveiene; vil man ved Hjælp af de statistiske Meddelelser om de Næringsdrivendes Antal og Art kunne komme til et temmelig sikkert Resultat med Hensyn paa den Procentandeel, der aarlig maa betales af Borgerskabsgebyret for at erholde en vis vedtagen Sum. Gaaer man saaledes ud fra den i 1855 stedfundne Folketælling (hvorved bemærkes, at forsaavidt som Næringsdrivende ikke i denne ere benævnede paa samme Maade som i Classificationen, ere de medregnede i Antallet af den laveste Classe, hvortil de kunne henføres, saa at Afgiftssummen i saa Henseende bliver beregnet noget lavere end den virkelig vil blive), findes der i Kjøbenhavn:

Næringsdrivende af	1. Classe	491	Personer
—	2. Classe	1775	—
—	3. Classe	3080	—
—	4. Classe	2997	—
—	5. Classe	347	—
	ialt	8690	Personer.

Ansættes da Afgiften til 25 pCt., eller 25 Rd. for 1ste Classe Borgerskab, 15 Rd. for 2den Classe, 6 Rd. for 3die Classe, 3 Rd. for 4de Classe og 1 Rd. for 5te Classe, vilde dette udgjøre resp. 12,275 Rd., 26,625 Rd., 18,480 Rd., 8,991 Rd. og 347 Rd. eller tilsammen 66,718 Rd., altsaa omtrent den Sum, der i det ovenfor Anførte er anseet for den rimelige, hvortil Næringens Afgift burde fastsættes. Vel vilde der Tid efter anden kunne skee Forandringer i Antallet af Næringsdrivende i de forskjellige Classer, men skulde dette medføre en væsentlig Forringelse, vilde Procentandelen kunne undergaae en Forandring; og skulde det findes, at Classificationen i een eller anden Henseende var mindre rigtig med Hensyn til den enkelte Næringsdrifts Beskaffenhed, da vilde en saadan Feil let rettes ved den Revision, der er foreskrevet af Classificationen hvert 5te Aar, og der vil da saaledes lettelig gives Leilighed til at varetage baade Communens og den Enkeltes Ret og Krav.

Hvad dernæst angaaer det Omraade, en saadan Afgift skulde have, da bliver det baade i Almindelighed og i Særdeleshed med Hensyn